

Σταθμοί από τη ζωή του Μακαριστού Αρχιμανδρίτου κυρού Elias (Ηλίας) Soufan

*του Αρχιμανδρίτου Δαμασκηνού Αλαζράϊ,
Πατριαρχικού Επιτρόπου Αλεξανδρείας*

Εφέτος συμπληρώνονται τριάντα έξι (36) έτη από την εις Κύριον εκδημία του μακαριστού Αρχιμανδρίτου κυρού Elias Soufan, εφημέριου του Ιερού Ναού Αγίου Αντωνίου του Μεγάλου στην περιοχή της Shatby στην Αλεξάνδρεια.

Ο Μακαριστός Αρχιμανδρίτης π. Ηλίας υπήρξε φωτεινός λύχνος στον αμπελώνα του Κυρίου. Μετέδωσε με ταπείνωση και σιωπηλή δύναμη τη φλόγα της πίστεως και τη διέδωσε σε γενιές πιστών, ως γνήσιος λειτουργός του Υψίστου, εργάτης της αγάπης, άνθρωπος προσευχής και αυταπαρνήσεως.

Η απαρχή της πορείας του.

Ο Elias Soufan γεννήθηκε το 1915 στην πόλη της Αλεξάνδρειας, γη αγιασμένη, όπου από τους πρώτους αιώνες της Εκκλησίας ευδοκεί η χάρις του Θεού. Μεγάλωσε μέσα σε πνευματικό περιβάλλον, ανατραφείς με την ευωδία της Ορθοδόξου Παραδόσεως.

Από τα νεανικά του χρόνια ήταν πιστό τέκνο της Αλεξανδρινής Εκκλησίας, και ενεργό μέλος της.

Η εκπαίδευση και το έργο του στον κόσμο.

Φοίτησε στο σχολείο Saint Catherine και συνέχισε τις σπουδές του στο Κολλέγιο Saint Marc της Αλεξάνδρειας, όμως παρ' όλες τις υψηλές κοσμικές γνώσεις της εποχής εκείνης, ο Ηλίας αντιλήφθηκε νωρίς πως η αληθινή σοφία ολοκληρώνεται μόνο στη βίωση της αγάπης του Θεού.

Εργάστηκε στην εταιρεία «Αντωνίου Μπασίλη» στην περιοχή Βαρντιάν και διακρίθηκε για την εντιμότητα, την ευθύτητα και την ειλικρίνειά του. Ο λόγος του ήπιος, η παρουσία του γαλήνια. Ο μισθός ήταν ευκαιρία ευαγγελικής προσφοράς προς τους πτωχούς και ανήμπορους συνανθρώπους του, και με αυτόν τον τρόπο ενσάρκωνε τη ρήση του Κυρίου: «Μακάριόν έστι διδόναι μάλλον ή λαμβάνειν» (Πραξ. 20,35).

Η Θεία κλήση και η είσοδός του στην Ιερωσύνη.

Η φωνή του Θεού αντήχησε στην καρδιά του. Μελετούσε με ζήλο την Αγία Γραφή, τους Πατέρες και τα Συναξάρια των Αγίων, και αισθανόταν βαθιά πως η θέση του δεν ήταν στον κόσμο, αλλά στην αγκαλιά και την υπηρεσία της Εκκλησίας.

Τον Αύγουστο του 1958, χειροτονήθηκε διάκονος από τον μακαριστό Επίσκοπο Βαβυλώνος κυρό Ιλαρίωνα στον Ιερό Πατριαρχικό Ναό Αγίου Νικολάου στο Χαμζάουι του Καΐρου. Τον Απρίλιο του 1959, χειροτονήθηκε πρεσβύτερος από τον μακαριστό Επίσκοπο Μαρεώτιδος κυρό Βαρνάβα στον Ιερό Ναό Κοιμήσεως της Θεοτόκου στην Αλεξάνδρεια και τοποθετήθηκε πρώτος εφημέριος του Ιερού Ναού Αγίου Αντωνίου του Μεγάλου, ο οποίος είχε οικοδομηθεί από την οικογένεια Μπασίλη και επεκτάθηκε με τη φροντίδα της αείμνηστης Βαλεντίνης Λαδικανή, προέδρου του Συλλόγου «Χείρ Αγαθοεργίας».

Την 31η Δεκεμβρίου 1959, έλαβε το οφφίκιο του Αρχιμανδρίτου από τον μακαριστό Πατριάρχη Αλεξανδρείας κυρό Χριστοφόρο.

Ποιμαντική διακονία με πατρική αγάπη.

Ο ναός του Αγίου Αντωνίου δεν ήταν γι' αυτόν απλός τόπος λατρευτικής συνάξεως, αλλά οίκος της κοινότητας, εστία χάριτος και σημείο συνάντησης με τον κάθε άνθρωπο. Επισκεπτόταν τα σπίτια των Ενοριτών φρόντιζε τους ασθενείς, παρηγορούσε τους πενθούντες, καθοδηγούσε τους νέους με πραότητα και πνευματικό βάθος.

Δεν ξεχώριζε κανέναν· όλοι πλούσιοι και φτωχοί, ισχυροί και αδύναμοι έβρισκαν σ' αυτόν πατρική στοργή και πνευματική προστασία.

Η φωνή της Εκκλησίας μέσα από το περιοδικό “Η Ορθόδοξος Ενορία”.

Όντας Ιεροδιάκονος το 1958 ίδρυσε το περιοδικό «Η Ορθόδοξος Ενορία», το οποίο εξελίχθηκε σε σημαντικό πνευματικό εργαλείο κατήχησης και καθοδήγησης, μαρτυρία πίστεως, πατρική συμβουλή και οδηγός της εν Χριστώ ζωής. Η έκδοση του συνεχίζεται μέχρι και σήμερα.

Η Αδελφότητα της Υπεραγίας Θεοτόκου.

Το 1962/63 ίδρυσε την Αδελφότητα της Παναγίας, με σκοπό τη στήριξη του εκκλησιαστικού έργου και την καλλιέργεια της πνευματικής ζωής. Μετά την κοίμησή του, η Αδελφότητα ανέπτυξε πλούσια φιλανθρωπική δράση, στηρίζοντας ποικιλότροπος γηροκομεία, ορφανοτροφεία και ευαγή ιδρύματα.

Η αποστολή του στην Αίγυπτο και στο εξωτερικό.

Λαμβάνοντας ευλογία περιόδευσε σε πολλές πόλεις της Αιγύπτου, αλλά και σε πνευματικά του τέκνα στην Αμερική, τον Καναδά και την Αυστραλία. Παντού μετέφερε το μήνυμα της ειρήνης του Χριστού, ενίσχυσε την πίστη των αποδήμων τέκνων της Αλεξανδρινής Εκκλησίας, και άναψε στις καρδιές τους τον πόθο της εν Χριστώ ζωής.

Ο π. Ηλίας ως άνθρωπος προσευχής και θυσίας.

Στη ζωή του ρίζωσε η προσευχή. Όρθρου βαθέως προσευχόταν με δάκρυα για το ποίμνιό του, και τελούσε τις ιερές ακολουθίες με ευλάβεια και κατάνυξη.

Ήταν νηστευτής, απλός και ειλικρινής. Η φωνή του ήρεμη, τα λόγια του γεμάτα φως και αλήθεια.

Η πνευματική του παρακαταθήκη.

Η μνήμη του παραμένει ζωντανή έως και σήμερα. ήταν ζωντανή μαρτυρία της παρουσίας του Χριστού στον κόσμο. Ιδιαιτέρως η προσφορά του στην κατήχηση υπήρξε καθοριστική. Αγκάλιαζε τους κατηχητές με αγάπη, προσευχόταν θερμά για τη νεολαία της Εκκλησίας και ενίσχυε κάθε προσπάθεια πνευματικής προόδου.

Η κοίμησή του.

Έζησε ως κηρίον που εφλεγόταν από την αγάπη του Χριστού. Υπέμεινε άνευ γογγυσμού τις δοκιμασίες των ασθενειών και κοιμήθη εν Κυρίω το 1989, αφήνοντάς μας ως ιερή παρακαταθήκη το παράδειγμα της βιοτής του.

Ο πατήρ Ηλίας θα παραμείνει στην μνήμη όλων μας ένας ιερέας ευάρεστος στο Θεό.

Αιωνία αυτού η μνήμη.